

►► Elitsa es llueix amb els còctels.

el tercer dia, molts van agafar el paraigua de l'avi. Aquell trasto gran, amb puny de fusta que, gairebé sempre, havia estat massa aparatós per a la vida accelerada, però que va ser l'única solució a aquella pluja pesada que va començar diumenge com a tempesta o plugim, depenent del barri, i que es va convertir en gota freda i vent. Per fi, ahir va escampar.

I, de fet, el tercer dia els pakistanesos, indis i bangladeshians –el comerç del paraigua ambulant és asiàtic– van saber que ja no hi havia clients perquè se'n van anar de les parades del metro (en algunes, el paraigua servia per protegir-se de les goteres) i van tornar a les cantonades amb la llauna, que no té estacions. Diuen que el mes de març és ventós, i l'abril, plujós. La dita, pels camins del canvi climàtic, ja és frase de llibre de text.

En només tres dies, Barcelona es va anar omplint de cadàvers de paraigües, de carcasses sense vestit, de barnilles fent *striptease*. Objectes dels quals ni tan sols havia hagut temps de retenir el color, la textura del mànec o un detall perquè es van produir per ser efímers. Van ser comprats i un cop trencats van ser llençats en

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

Paraigües a tres euros i d'un únic ús

FERRAN NADEU

►► Un paraigua trencat en una paperera de la Barceloneta, dimecres.

un voral o els van haver d'abandonar, o se'ls van oblidar, sobre un seient de metro o en una paperera o enmig del carrer.

Dimarts disseccionava un paraigua multicolor que un anònim (el multicolor ja no ajuda a la identificació) va tirar a la boca de metro de la plaça de Catalunya. El van fer a la Xina, on tot es fa en gran quantitat. Va arribar a Catalunya, algú el va comprar a un altre algú, aquest últim eternament sense nom, i la transacció va ser d'un a cinc euros –segons la intensitat de la pluja i les ganes de regatejar– i l'objecte va morir després d'un ús.

Mànec de fusta

► El cadàver d'aquell paraigua va acabar, segur, en algun camió dels serveis de neteja. Després, qui sap de què serviran les barnilles, què passarà amb el plàstic del puny ni amb la tela impermeable. Encara no sé si un paraigua és reciclable. Dimecres, a les vuit del vespre, la pluja havia parat. Al carrer d'Elisabets, molts transeünts portaven un paraigua clàssic. Li donaven un lloc entre els objectes que els definien, els balancejaven, s'hi recolzaven. Precedien els seus

propietaris. Un noi amb un paraigua gran, negre, majestuós, mànec de fusta blanquinós, deia que l'objecte és del seu pare. Que en tres dies de pluja –i a Barcelona això ja és un diluvi– havia trencat dos paraigües, és a dir, havia tirat sis euros. «Dels del metro», descrivia, i així ho explicava tot.

Els paraigües trencats van quedar tirats en voreres, papereres i voral

Una noia explicava que fa uns quants anys va decidir que no comprava paraigües de cap mena. Li van robar una «preciositat de paraigua» en una llibreria, el primer dia que sortia amb ell al carrer. Els paraigües de les boques de metro no es roben. Es perden o s'espantllen i són el bodegó de les coses efímeres. Des d'aquell moment, deia ella, en troba. ¿El que portava? El va recollir al carrer. És un paraigua de nena. No li importava. ≡

cgaya@elperiodico.com